

עמ"ת 44666/01/21 - ראג'ד זכארה נגד משטרת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 44666-01-21 (עציר)
תיק חיצוני: 88324/2021

לפני כבוד השופט ניצן סילמן
העורר:
נגד
המשיבה:
ראג'ד זכארה (עציר)
משטרת ישראל

החלטה

בפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בחדרה (כב' השופטת פנינה ארגמן) בתיק מ"ת מספר 37821-01-21 מיום 24/1/2021.

כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה לפי הוראות סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל. על פי עובדות כתב האישום ביום 18/1/2021 שהה העורר בחריש אשר בשטח ישראל מבלי שהחזיק אשרת שהייה, או היתר עיסוק בישראל כדין.

העורר אינו חולק על כך כי במועד הרלוונטי לא היה בידו אישור שהייה כדין. לטענת העורר קיים מסלול נוסף המכשיר שהיית אדם במדינת ישראל לצרכי עבודה, הוא המסלול המנוי בסעיף 1 י"ג לחוק עובדים זרים. סעיף 1 י"ג קובע כי מעסיק יכול ויחזיק בהיתר העסקת עובד זר, אף כמה עובדים זרים בין לפי רשימה שמית ובין לפי היתר למיכסה מסוימת.

לטענת העורר מסגרת חקירתו אישר העורר הימצאותו בחריש, אך ציין כי עבד "בריצוף אצל מוחמד, לא יודע עוד פרטים עליו". לטענת העורר לא בוצעה כל פעולת חקירה שמטרתה לבדוק או לנסות לבדוק טענה זו. מחדל חקירה זה מצדיק, דליבת העורר, שחרורו. אם נזקק טענות העורר - העורר טוען כי סעיף 1 י"ג לחוק עובדים זרים מאפשר מתן היתר למעביד המקנה זכות לעובד לשהות בארץ, אף ללא היתר לפי חוק הכניסה לישראל, ומשלא נבדק אם המעביד אצלו עבד העורר בעל אישור כאמור, מדובר במחדל חקירה המצדיק שחרורו ממעצר ללא דיחוי.

לאור שמדובר בטענה בדבר מעצר לא חוקי, הלכה למעשה, ראיתי לקבוע הערר באופן דחוף. הצדדים טענו בפניי בהרחבה. לאחר ששמעתי טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

ראשית, סבורני כי פרשנות העורר לחוק עובדים זרים אינה פרשנות העולה בקנה אחד עם המטרה החקיקתית, עם לשון

החוק, ועם הפסיקה. סעיף 1 י"ג לחוק עובדים זרים עוסק בחובות מעסיק ולא בחובות עובד. על כן היקף ההיתרים או סוגם, כמפורט בסעיף 1 י"ג, הינו היקף המתייחס לאישורים שעל מעסיק להחזיק מעבר לאישורים שעל העובד להחזיק. העובדה כי מעסיק מחזיק אישור להעסיק עובדים שהינם עובדים זרים, הינה מעבר למחויבות הקבועה בחוק הכניסה לעוסקים כי לאותם עובדים זרים יהיה אישור לשהות בארץ.

פרשנות זו עולה בקנה אחד עם לשון סעיף 1 י"ג המתייחסת לקבלת אדם לעבודה, היינו לחובות מעסיק ולא לחובות מועסק. לשון הסעיף פותחת במילים "לא יקבל אדם עובד זר לעבודה..."

אציין כי חוק עובדים זרים מציין במפורש כי מי אשר העסיק עובד זר שאינו רשאי לעבוד בישראל **מכח חוק הכניסה לישראל...** עבר עבירה. ראה לעניין זה למשל ע"פ (ארצי) 9853-09-19.

פסיקת בתי הדין לעבודה בהם לא אחת נדון עניינם של מעסיקים כאמור הבהירה "ברחל בתך הקטנה" - הכלל הוא כי **נדרש הן היתר למעסיק מכח סעיף 1 י"ג לחוק עובדים זרים והן אשרה ורשיון ישיבה לעובד הזר מכח חוק הכניסה לישראל, וזאת כתנאים מצטברים.** ראה לעניין זה ע"פ (ארצי) 11041-09-16 סעיף 27 לפסק הדין.

סעיף 2 ג' לחוק הכניסה לישראל מלמד אף הוא כי ההרמוניה החקיקתית מחייבת כי בצד העובדה שלמעסיק יש היתר לפי סעיף 1 י"ג לחוק עובדים זרים, נדרש גם אשרה ורשיון ישיבה לעובד הזר. הסעיף קובע במפורש כי לא יינתנו אשרה ורשיון ישיבה לעובד זר אלא אם כן המבקש להעסיק עובד זר מחזיק בהיתר לפי סעיף 1 י"ג. מכך למד אתה כי החזקת היתר על ידי מעביד אינה מספיקה למתן אשרה ורשיון ישיבה לעובד זר, ואין די בהיתר זה כדי לאפשר שהייה בארץ מכח חוק העובדים הזרים. ראה לעניין זה גם ע"פ 32845-07-15 **מדינת ישראל נ' זרניצקי**.

שנית, מבחינת תכלית החקירה הפרשנות אותה מציע ב"כ העורר אינה אפשרית. חוק הכניסה לישראל נועד לאפשר פיקוח על הבאים והיוצאים משעריה של ישראל, בין השאר בשל האיומים הבטחוניים מולם ניצבת מדינת ישראל. קבלת הפרשנות אותה מציע העורר, לפיה די באישור מעסיק על מנת לאפשר כניסה של כל מי שחפץ אותו מעסיק להעסיק, מרוקנת מתוכן את יכולת הפיקוח של המדינה, וחוטאת לתכלית החוק. משכך, גם מבחינת תכלית החקיקה, הגישה לפיה מדובר בתנאים מצטברים, ולפיה הוראות חוק העובדים הזרים מכוונות למעסיקים, היא הפרשנות ההולמת בנסיבות המקרה.

שלישית, גם לו הייתי מקבל טענות העורר בנוגע לפרשנות, ואין אלו פני הדברים, עדיין איני סבור כי במקרה דנן מדובר במחדלי חקירה המצדיקים העדפת חלופה על פני מעצר. בבש"פ 7376/20 **איבראהים חמד נ' מדינת ישראל** אליו היפנה ב"כ העורר, אכן צוין כי מקום בו המחדלים הנתענים בחקירה עולים כדי פגמים חמורים ומהותיים השומטים הקרקע תחת המשך מעצר הנאשם, יש בכך כדי להביא להעדפת חלופה. יחד עם זאת, בית המשפט העליון מציין במפורש כי יש לבחון הדברים בכל מקרה לגופו, בשים לב לטיבו ועוצמתו של הפגם וליתר נסיבות העניין. בין המשפט העליון מציין שם, כי מקום בו העורר כשל במתן הסברים, בחקירתו כמו גם בהמשך, אין לו לבוא בטרונות בדבר קיום המחדלים אלא על עצמו. הדברים יפים גם למקרה שבפנינו. העובדה שהעורר ציין כי הוא עובד אצל "מוחמד", כרצף,

בלא לתת פרטים, בלא להכווין למיקום, לשם המשפחה של המעביד, לתיאור המעביד או כל פרט מהותי אחר, היא הנותנת כי מחדלי החקירה אינם מצדיקים העדפת חלופה.

רביעית, יש לזכור גם השלב הדיוני בו אנו מצויים - שלב של ראיות לכאורה. בשלב זה די בהצגת אסמכתא על ידי מאשימה, לפיה לא נמצא היתר, כשאסמכתא זו הינה תעודת עובד ציבור מאומתת, על מנת להקים תשתית ראייתית לכאורית העומדת בדרישות הדין. על אחת כמה וכמה אמורים הדברים משמדובר בעורר בעל עבר דומה, אשר בהכרח עברו מצדיק מסקנה, לפיה עליו להיות מודע לחובה להחזיק בהיתר בעצמו.

סופו של יום, משקיימת תשתית לכאורית מספקת, לטעמי, לשלב זה, במיוחד נוכח דחיית הפרשנות הלשונית שמציע ב"כ העורר, משמדובר בעורר אשר לחובתו עבר של שתי הרשעות על עבירות לפי חוק הכניסה לישראל, ומשמדובר בעורר שכנגדו עומד מאסר מותנה בר הפעלה, איני סבור כי נפלה שגגה בהחלטת בית משפט קמא, המורה על מעצר העורר עד תום ההליכים.

הערר נדחה.

ניתנה היום, י"א שבט תשפ"א, 24 ינואר 2021, בהעדר
הצדדים.